

ἔτους 1737(α). Τοῦ Μακαρίου λόγοι 52, ὧν οἱ πλεῖστοι κατὰ Λατίνων, ἐξεδόθησαν ἐν Βενετία, τῆ. 1754 ἔτει. Ἐπειδὴ δὲ πάντα σχεδὸν τὰ ἀντίτυπα ἀφαρπάσαντες οἱ Λατῖνοι ἐκ τοῦ τυπογραφείου τὰ κατέκαυσαν, μετετυπώθησαν τῇ ἐπιμελείᾳ Σεραφείμ τοῦ Πισιδεῖου ἐν Λειψία τῷ 1758 ἔτει τῇ ἐξῆς ἐπιγραφῇ. Εὐαγγελικὴ Σάλπιγξ, ἐκφωνηθεῖσα παρὰ τοῦ ποτὲ σοφωτάτου ἱεροδιδασκάλου Μακαρίου, καθηγεμόνος χρηματίσαντος τοῦ κατὰ τὴν νῆσον Πάτμον Ἑλληνομουσείου. Τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα ἐν Βενετία, καὶ παρὰ τῶν ἐκεῖσε Λατίνων τῷ πυρὶ παραδοθεῖσα κατεκάη· αὖθις τὸ δεύτερον τύποις ἐδόθη πρὸς πεισμονὴν τοῦ χαιρεκάκου. Μετετυπώθη τῷ 1765 ἐν Λειψία δαπάνῃ Κωστῆ Ἀβραμίου, καὶ ἐν Ἀθήναις τῷ 1869 ἔτει.

Διαμαντῆς Ῥύσιος, πάππος πρὸς μητρὸς τοῦ γνωστοῦ τοῖς πᾶσι Ἀδαμαντίου τοῦ Κοραῆ· κατήγετο ἐκ Ῥουσίας τῆς Βιθυνίας, κειμένου ἐν τῷ Ἀστακηνῶ κόλπῳ· ὑπῆρξε διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐπὶ ἑπτὰ περίπου ἔτη ἐν τῷ ἐν Κωσταντινουπόλει Σχολείῳ, ὅτε ἐσχολάρχει ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας Γεράσιμος. Παραιτηθέντος δὲ τοῦ Γερασίμου τῆς σχολαρχίας περὶ τὸ ἔτος 1705, συμπαρατήθη καὶ ὁ Διαμαντῆς καὶ ἀπῆλθεν εἰς Χίον, ἔνθα ἐδίδασκε τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Ἐκ Χίου προσκληθεὶς μετέβη εἰς Σμύρνην καὶ ἐδίδασκεν αὐτόθι ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἐτελευτήσεν ἐν Σμύρνῃ τῷ 1747 ἔτει. Τοῦ Διαμαντῆ ποιῆμα λαμβικόν, ἐπιγραφόμενον Λατίνων θῆρησκείας ἔλεγχοι 36, καὶ τίς ὁ ἐκάστου λόγος, ἐξεδόθη ἐν Ἀμστελοδάμῳ ἐν ἔτει 1748 (β).

(α) Βλ. Πρόλογ. εἰς τὴν Εὐαγγελ. Σάλπιγγα τοῦ ἔτους 1754 σελ. 1.

(β) Βλ. Βρετοῦ Νεολ. Φιλ. μέρ. Α' σελ. 72. καὶ Κωνσταντίου τοῦ Α' Συγγραφᾶς ἐλάσσονας σελ. 354.

